

Kun je nog danken?

Bemoediging van de week aflevering 240

Het is ónze aanname, wij denken dat God in juichen meer vreugde vindt, dan dat Hij een verdrietig mens kan troosten met zijn liefde.

Afl. 240 Als je niet meer danken kunt.

‘Al zou de vijgeboom niet bloeien,

geen opbrengst aan de wijnstok zijn,

toch zal mijn beker overvloeien

want Jezus schenkt mij vreugdewijn.

Al draagt ook de olijf geen vruchten

ontbreekt het koren op het veld,

met Hem heb ik geen kwaad te duchten

die zelfs mijn hoofdhaar heeft geteld.’ Lied naar Habakuk 3: 17 – 19

Lieve mensen,

Wat klonk het bovenstaande lied mij vroeger onmogelijk overdreven in de oren. Ik kon het bij tijd en wijle bijna niet meezingen. Er worden heel wat pastorale zorgen ‘opgelost’ met Habakuk: niet janken, maar danken! Blijf juichen, wat er ook gebeurt.

Sta in de overwinning, belijd alleen de positieve dingen. Geef geen aandacht aan wat er verkeerd gaat en aan zogenaamde negatieve gevoelens. Op deze manier blijft er weinig barmhartige ruimte over voor de klaagzangen onder ons. Het lijkt er op dat we denken dat God geen waarde toekent aan het klagen. Daarom is er soms in onze muziek, met name die nieuwe liederen van Opwekking, zo weinig ruimte voor de emoties van de treurende, de verdrukten, van hen die hongeren en dorsten naar waarheid, echtheid en gerechtigheid. Mag de klaagzang van een vluchteling nog gehoord worden, de klacht van een zieke, van een vermoeide of van een onzeker mens?

Wij kunnen als mensen slecht tegen de klaagzangen van onze naasten, maar daarmee is God nog niet in beeld gekomen. Hij is de Heer die zijn oor neigt naar de klaagzangen van zijn volk. Hij wordt er niet moe van of mat of geïrriteerd. Het is ónze aanname, wij denken dat God in juichen meer vreugde vindt, dan dat Hij een verdrietig mens kan troosten met zijn liefde. Maar het zou best wel eens anders kunnen zijn! Bovendien zal God nooit willen dat verdriet ten koste van vreugde wordt weggeduwd of ontkend.

Habakuk en dat lied van vroeger. Ja, ik had er vroeger al een beetje moeite mee en die moeite werd groter naarmate het leven mij ook dingen liet meemaken, die niet even snel opgelost konden worden.

Maar onlangs ontdekte ik Habakuk opnieuw. Dat werd een kostbare aanraking. Ik zag ineens zoiets moois! De profeet Habakuk betreft ons bij een heel bijzonder proces in zijn denken en zijn ziel. Hij ontmoet God en deze ontmoeting raakt hem diep aan. Eigenlijk verandert deze aanraking zijn hele beleving van de bedreigende situatie.

Vergelijk maar eens het begin van het boek van Habakuk met de slotwoorden. Je leest twee emotionele uitersten: wanhoop in hoofdstuk 1, geloofsvertrouwen in hoofdstuk 3.

Eerst hoor je dat getergde gebed van Habakuk: “Heer, hoelang nog? Heer, hoort U mij niet, Heer, waarom doet U er niets aan?” Wat is die Habakuk er slecht aan toe. Zijn relatie met God bevindt zich op een dieptepunt. Als nu iemand tegen hem zou zeggen: over een poosje zing je het hoogste lied, hij zou het niet geloofd hebben en toch, zoiets lijkt er te gebeuren in Habakuk’s brief. (vergelijk Habakuk 1:5)

Je kunt je afvragen: wat is er dan gebeurd tussen het begin en het slot, wat heeft God gedaan? Nou, eigenlijk niets. Habakuk gaat niet zingen omdat de Heer zijn vijanden heeft verjaagd. God heeft ook geen problemen voor Habakuk opgelost. Sterker nog: God waarschuwt de profeet dat er een groot leger aankomt. “Habakuk, het wordt eerst nog veel erger, jongen! Bereid je er op voor!”

Nee, er is geen wonder te bespeuren in dit boek. Er klinken oordelen, de strijd wordt aangezegd. En toch is Habakuk zo veranderd? Wát is er dan gebeurd?

Het is de aanraking met die Ene geweest, met die grote, liefhebbende God. Ze hebben elkaar gesproken. De woorden tussen de klacht en de lofzang gaan over dit gesprek! Op de grens kwam dat eerlijke oprechte gesprek, die goddelijke aanraking.

God heeft Habakuks klachten gehoord, het verwijt heeft geklonken, maar ook het antwoord! God luisterde naar Habakuk, maar Habakuk luisterde ook naar God. Hij ging zelfs, staande op zijn wachtpost, uitzien naar 'wat God mij zal zeggen'. "Spreek, praat met mij, Jahweh!"

En God spreekt zich uit, Habakuk spreekt zich uit, wat gebeurt er veel. Habakuk beschrijft zijn emoties: hij ontroert, beeft, trilt bij het horen van de stem van zijn God. Deze samenspraak doet Gods knecht zo intens goed.

Let er ook op dat God Habakuk nergens corrigeert vanwege de moed om zich eerlijk uit te spreken. God beloont moed die nodig is om eerlijk en oprecht te zijn. Ik zie dat Habakuk God een verwijt maakt, maar ook de Heer smeekt om hem te antwoorden op dit verwijt. Habakuk ziet uit naar het antwoord. Hoeveel mensen maken God een verwijt en slaan voor er een reactie uit de hemel kan komen, meteen de deur al dicht. Ze willen het antwoord van de Heer niet eens meer horen. Het hoeft voor hun niet meer. Maar Habakuk smeekt om een antwoord. Hij krijgt een antwoord!

Wat gaat de les van Habakuk diep. Zou Habakuk zelf de reikwijdte van deze levensles kunnen overzien? Wat doet het er toe. Met zijn God kon Habakuk de toekomst weer aan! Ik leer van hem nu mijn les: "Hoe mijn leven er ook uitziet, ik mag U alles vragen, ik mag U alles zeggen en ik zal uitzien naar het antwoord. Spreek ook met mij, Jahweh, mijn Heer."

Mag de Heer je juist met deze bijzondere les van Habakuk, bemoedigen en aanraken!

Met liefs, Gerry

De [video bemoediging](#) die hoort bij deze tekstbijlage bekijkt u op de [website](#) van de Bemoedigingssite

Zowel de video als deze tekstbijlage zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen uitsluitend gebruikt worden in kleine kring.

Deze uitgave is Pro Deo tot stand gekomen, echter dit werk kan niet bestaan zonder hulp van onze donoren. Ook u kunt dit werk ondersteunen, meer informatie vindt u op de [website](#)